

Chambre des Représentants

SESSION 1979-1980

16 JANVIER 1980

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 41, § 2, 1°, du Code des impôts
sur les revenus au profit des travailleurs navetteurs

(Déposée par M. Damseaux)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'article 41, § 2, 1° du C. I. R. traitant des immunisations à caractère social ou culturel, limite à 5 000 F l'immunisation fiscale des « indemnités accordées aux travailleurs par leur employeur, en remboursement de leurs frais de déplacement de leur domicile au lieu de travail ». La quotité des indemnités qui dépasse 5 000 F figure dans les rémunérations imposables déclarées sur la fiche de rémunérations n° 281.10.

Cette limitation fait tort aux seuls navetteurs qui, dans les circonstances économiques présentes, sont des travailleurs particulièrement méritants puisqu'ils s'astreignent à des déplacements parfois considérables plutôt que d'émigrer au chômage. Elle frappe surtout les provinciaux puisque, dans notre Etat centralisé, les services centraux sont concentrés dans la capitale.

Les navetteurs de province se trouvent ainsi pénalisés par le fisc parce qu'ils ont le seul tort d'avoir le courage d'accepter un emploi dans la capitale, au prix de déplacements longs et fatigants et qu'ils désirent légitimement continuer à habiter dans leur région natale.

A titre d'exemple et sous réserve d'une augmentation des tarifs de la S. N. C. B., un fonctionnaire verviétois affecté à Bruxelles, non seulement s'astreint à trois ou quatre heures de déplacement par jour, mais subit une taxation sur 7 060 F de revenus purement fictifs. En effet, l'abonnement social Verviers-Bruxelles en seconde classe coûte 2 010 F par mois. Le remboursement par l'employeur est de la moitié, soit 1 005 F. En une année, le travailleur retouche donc $1\,005\text{ F} \times 12 = 12\,060\text{ F}$. L'immunisation de ses frais de déplacement étant limitée à 5 000 F, l'intéressé déclare comme rémunération imposable la différence, soit $12\,060\text{ F} - 5\,000\text{ F} = 7\,060\text{ F}$.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1979-1980

16 JANUARI 1980

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 41, § 2, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen ten behoeve van de pendelende werknemers

(Ingediend door de heer Damseaux)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Artikel 41, § 2, 1°, van het W. I. B., dat verband houdt met de sociale en culturele vrijstellingen, beperkt de belastingvrijstelling tot 5 000 F voor zover ze betrekking heeft op « de vergoedingen door de werkgever aan de werknemers toegekend als terugbetaling van reiskosten van de woonplaats naar de plaats van tewerkstelling ». Het gedeelte van de vergoeding dat 5 000 F overschrijdt, komt voor onder de belastbare inkomsten die op de belastingfiche n° 281/10 worden aangegeven.

Die beperking benadeelt uitsluitend de pendelaars die in de huidige economische omstandigheden bijzonder verdienstelijke werknemers zijn aangezien zij zich de moeite van soms aanzienlijke verplaatsingen getroosten in plaats van aanspraak te maken op werkloosheidsuitkering. Voorts worden vooral de in de provincie wonende werknemers getroffen aangezien de centrale diensten in onze gecentraliseerde Staat in de hoofdstad geconcentreerd zijn.

De in de provincie woonachtige pendelaars worden dus door de fiscus gestraft alleen omdat zij de moed gehad hebben een betrekking in de hoofdstad te aanvaarden ten koste van lange en vermoeiende verplaatsingen en omdat zij terecht in hun geboortestreek willen blijven wonen.

Bij wijze van voorbeeld en onder voorbehoud van een verhoging van de N. M. B. S.-tarieven kan gelden het geval van een te Verviers gevestigde, maar te Brussel werkende ambtenaar. Deze moet niet alleen dagelijks met een verplaatsing van drie à vier uren rekenen, maar wordt bovendien op 7 060 F louter fictieve inkomsten belast. Een sociaal abonnement Verviers-Brussel in tweede klasse kost immers 2 010 F per maand. Daarvan wordt door de werkgever de helft, d.i. 1 005 F terugbetaald. Op een jaar ontvangt de werknemer dus $1\,005\text{ F} \times 12 = 12\,060\text{ F}$ terug. Aangezien de belastingvrijstelling van zijn reiskosten beperkt is tot 5 000 F, moet hij het verschil, zijnde $12\,060\text{ F} - 5\,000\text{ F} = 7\,060\text{ F}$, als belastbare inkomsten aangeven.

Ainsi, le travailleur contraint d'accomplir sa tâche loin de son domicile — ils sont plusieurs centaines de milliers à Bruxelles — est pénalisé par rapport à celui qui a la chance de travailler sur place ou à celui dont l'immunisation couvre entièrement les frais de déplacement.

Chaque hausse du tarif de la S. N. C. B. frappe ainsi plus durement les navetteurs.

Cette distorsion est d'autant moins justifiée que l'évolution économique et sociale exigera de la part des travailleurs toujours plus de mobilité professionnelle et géographique.

La présente proposition de loi a pour but de corriger cette situation injuste et discriminatoire vis-à-vis des navetteurs.

A. DAMSEAUX

PROPOSITION DE LOI

Article unique

L'article 1, § 2, 1° du Code des impôts sur les revenus est remplacé par la disposition suivante :

« 1° les indemnités accordées aux travailleurs par leur employeur en remboursement de leurs frais de déplacement de leur domicile au lieu de travail, à concurrence des frais réellement exposés calculés sur base des tarifs pratiqués par la S. N. C. B. pour les abonnements sociaux en seconde classe ».

19 décembre 1979.

A. DAMSEAUX
M. REMACLE
F. FRANÇOIS

Bijgevolg wordt de werknemer die verplicht is zijn taak ver van zijn woonplaats te verrichten — er zijn er verscheidene honderdduizenden te Brussel — gestraft in vergelijking met de werknemer die het geluk heeft ter plaatse te kunnen werken of met degene wiens reiskosten geheel door de belastingvrijstelling gedekt worden.

Bij elke verhoging van de tarieven der N. M. B. S. worden de pendelaars nog meer getroffen.

Die ongelijke behandeling is des te minder verantwoord daar van de werknemers, ingevolge de sociaal-economische ontwikkeling, steeds meer professionele en geografische mobiliteit zal worden gevergd.

Het onderhavige wetsvoorstel heeft ten doel die onrechtvaardige en discriminerende behandeling van de pendelaars te verhelpen.

WETSVOORSTEL

Enig artikel

Artikel 41, § 2, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen wordt vervangen door de volgende bepaling :

« 1° de vergoedingen door de werkgever aan de werknemers toegekend als terugbetaling van reiskosten van de woonplaats naar de plaats van tewerkstelling, naar rata van de werkelijk gedane kosten berekend op grond van de tarieven van de N. M. B. S. voor de sociale abonnementen in tweede klasse ».

19 december 1979.